

Problematika méontologická

Některé partie méontologické problematiky mají vysloveně triviální povahu, ovšem v obecném povědomí se vůbec jako triviální nejeví, protože běžně si jich nejsme vůbec nebo aspoň náležitě vědomi; jiné naproti tomu zasahují do oblastí, každodennímu životu dnes většinou velice vzdálených, které ovšem kdysi před staletími tak vzdálené nebyly, avšak byly chápány v naprosto odlišných kontextech (třeba mytických nebo náboženských, ale i „zpredmětňně“ atd.). A posléze některými partiiemi sahá méontologická problematika do míst, kam leda jen trochu nahlédli – a ještě spíš výjimečně – pouze někteří ze starších myslitelů, ale obvykle aniž by našli nějaký vhodný způsob, jak se vůči nim a v nich myslivě (myslitelsky) „chovat“, jakými cestičkami se tam ubírat anebo jaké nové stezky je třeba prošlapávat. (Takže se dokonce rozšířilo jedno do jisté míry neblahé pravidlo, cíleně některé složky skutečné problematiky zjednodušovat, redukovat a vykazovat nejen na okraj, ale vůbec z diskursu – např. „entia non sunt multiplicanda praeter necessitatem – což mělo významnou souvislost již se samotným chápáním „jsoucího |“ či „jsoucna“; to má také přímou souvislost s abstrahováním, samozřejmě přehnaným nebo falešně uplatňovaným).

(Písek, 130717-3.)